

σχα. Ἡ ἀντίσταση ὅμως στὸ μπολσεβικισμό δείχτηκε πῶς καθαρὰ στὴ Γερμανία παρὰ στὴ Ρουσία. Τέλος ἄρχισε ζωηρὸς ἀγὼνας ἀνέναντα στοὺς ὁπαδοὺς τῶν Σοβιέτ, ὅπως καὶ στὴ Πετρούπολιν τὸ Νοέμβριον τοῦ 1917 ἴσμεν τὸν περασμένον Γεννάριον, καὶ ὁ ἀγὼνας αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἔχη, ὅπως καὶ στὴ Ρωσία, δύο σοβαροὺς συνέπειας. 1ο. Τὸ ἕνα πολιτικὸν κόμμα νὰ ἐναντιωθῇ στὸ ἄλλο στὸ συνταγματικὸν ἔδαφος καὶ 2ο, νὰ φέρῃ τὸ χωρισμὸν ἀνέναντα πρὸς διάφορα Γερμανικὰ κράτη ὅπως καὶ στὴ Ρουσία.

Οἱ ἀναλογίαι αὐτὲς ἀξιοῦν νὰ ἐξεταστούν, ἐπειδὴ δείχνουν πρῶτ' ἅπ' ὅλα, ὅτι ἡ δημιουργία τῶν Σοβιέτ — οργανισμῶν τάξεων — ὅτι ὁ «μπολσεβικισμὸς» ὁ ἴδιος ὡς σοσιαλιστικὴ θεωρία δὲν εἶνε προϊόντα μονάχα Ρουσσικῇ, δὲν εἶνε, καθὼς τὸ γράφουν πολλοὶ συγχρόνως, θλιβεροὶ καρποὶ τῆς σλαβικῆς ἀναρχίας· καὶ ἀκόμη ὅτι ἡ τρομερὴ κοινωνικὴ κρίσις, πού γίνεται στὴν Εὐρώπῃ, ὅτι ἡ μετέβασις ἀπὸ τὸ κεφαλαιοκρατικὸν πρὸς σοσιαλιστικὸν καθεστὸς γεννοῦν ἀνέλεους πολιτικὰς μεταβολὰς καὶ θέτουν οἰκονομικὰ προβλήματα ὅμοια σὲ χώρας ποὺ διαφορετικῆς κοινωνικῆς σύνθεσης, ὅπως εἶνε ἡ Ρωσία καὶ ἡ Γερμανία.

(Μετάφραση Η.)

A. PIERRE

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

11

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου
καθὼς τὸν ἐαυτὸν σου·
παῖρνέ του ὅ,τι ἔχει δηλαδὴ
καὶ κάνε τὸ δικό σου.

12

Ἄν λοῦσα τῆς γυναίκας σου
κατένας ἄλλως γιὰ νὰ γῇ,
πὲς τῷ, πὼς κάποια φορεσιά
πρέπει καὶ ἐοὶς νὰ κάνῃ.

13

Τρῶγε καὶ πίνε ὅσο μπορεῖς,
χόρταινε καὶ εὐχάριστον,
καὶ ὅσο οἱ κοντοὶ γιὰ τοὺς κοντοὺς
νὰ λέν «πᾶν μέτρον ἄριστον».

14

Σκόρπιζε ὅσο ἔχεις τὰ λεητά·
μὴ πάντα νὰ φροντίζῃς
ἢ μ' αἰμιές ἢ μὲ κλεψιὲς
τάχῃς γιὰ τὰ σκορπίζῃς.

15

Ἀλλοτρίονό σου, ἂν ὄνομα
ἀνθρώπου καλοῦ βγάλῃς·
κάλλιο τὸ μᾶτι νὰ σοῦ βγῇ,
κάλλιο βλογιὰ νὰ βγάλῃς!

ΑΝΘΕΜΙΟΣ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ „ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ“

Τὸ Θέατρο τοῦ Ὁδείου, ἀρχίζει ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐδῶ καὶ δεκατέσσερα χρόνια ἀρχισε μὲ τόσες λατῶρες καὶ ἐλπίδες τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον». Σημὴν σοβαρὴ ζητούσανε τίτες. Σοβαρὴ σκηνὴ καὶ τώρα ζητοῦνε. Μὲ ἴδρυσιν δραματικοῦ σχολείου εἶχε σημειώσει τὴ λειτουργίαν τὸ «Βασιλικόν», καθὼς ἴδιο σχολεῖο εἶναι σήμερ' ἀφορμὴ τοῦ θεάτρου τοῦ Ὁδείου. Ὅπως τώρα οἱ ἐρασιτέχνες, καὶ τότε οἱ νέοι μαθητὲς δὲν εἶχαν τὴν «ἐπάρχειαν» δίχως ἡθοιοποιὺς ἐπαγγελματινοὺς. Καὶ τότε ὁ κ. Οἰκονόμου δάσκαλος καὶ σκηνοθέτης, καὶ τὸ ἴδιο ἔργο γι' ἀρχή, ἡ «Ὁρέστεια», μὲ τὴν ἴδια μετάφρασιν τοῦ κ. Σωτηριάδη. Ἐφαρμόζεται λοιπὸν γραμμὴ, ἡ ἴδια μέθοδος. Ἀγαπᾷ εἶναι δύσκολον νὰ πορμαντέψῃ κανεὶς ποιὰ θὰ φέρῃ ἀποτελέσματα;

Μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ὑπάρχει καὶ μιὰ τορινὴ διαφορά. Τότες ὁ κόσμος ξεπλανεμένος ἀπὸ τοὺς δασκάλους, σηκώθηκε στὸ ποδάρν, δημιούργησε ταραχὰς στοὺς δρόμους, θεωρῶντας τὸ μεταχειρίσιν δημοτικῆς γλώσσας στὴ μετάφρασιν, ἔργο ἀντεθνικόν. Σήμερ' ἀκούοντας κανεὶς τὴν «Ὁρέστεια» σὲ γλῶσσαν καθαραινέουσαν, θαλασσωμένην κάπου κάπου μὲ τύπους καὶ λέξεις δημοτικὰς, καταλαβαίνει πόσο ἄθως καὶ ἀμόρφωτος πρέπει νὰ εἴτανε ὁ κόσμος ἐκεῖνος γιὰ νὰ πῇ γιὰ δημοτικὴν, τὴν ἀντιπαιδαγωγικὴν κατασκευὴν τοῦ κ. Σωτηριάδη, πού τῆς ἀξίζει ἴσα ἴσα διαμαρτυρία χτυπητὴ, γιὰ τὴν ἔλλειψιν πού ἔχει ἀπὸ κάθε δημοτικὸν χρώμα. Ἡ δημοτικὴ γλῶσσα καλλιιεργήθηκε κάμποσο, πού νὰ μὴν ἐπιτρέπεται σήμερὰ νὰ παρῇ σιμά στὴ σκηνὴ ἕνα μεγάλο ἔργο τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, δίχως τὸ θαματοποιοῦν χάδι τοῦ λογοτέχνη. Ἔτσι σκληρὰ καὶ ἀχαρὰ μεταχειρισμένη ἡ τριλογία τοῦ Αἰσχύλου, δὲν μπόρεσε νὰ μῇ μέσα στὶς ψυχὰς αὐτῶν πού τὴν ἀποδύσανε, νὰ τις θεωρῇ καλλιτεχνικὰ καὶ νὰ τις ὑψώσῃ σὲ κατὰ ἡλθινὸν καὶ ἰωντανόν.

Οἱ τρεῖς τραγωδίαι: «Ἀγαμέμνωνας», «Χορηφορῆς», «Ἐυμένιδες», φαλλιδιστήκανε ἀσπλάχνα, ὥστε καθε μιὰ τῆς νὰ χωρῇ ὁλόκληρὴ σὲ μιὰ πράξιν. Τὰ δραματικὰ μέρη, πού εἶναι τὰ πῶς χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαίας δραματικῆς τέχνης, καθὼς καὶ τὰ χορικά, πού στενέονται σάν οἱ πῶς ἀνηλκοὶ λυρικοὶ φαλλοὶ, ψυχρὰ φανερώματα ἐνὸς λαοῦ, — λείψανε ὁλότελα. Ἔτσι τὰ χρονικὰ διαστήματα συντομευτήκανε, καὶ μονάχα περῶσαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ θεατῆ, ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς δράσης, τὰ πῶς χτυπητὰ στὴν ὄρασιν, — κατὰ ἀνάλογον μὲ ταινία κινηματογράφου. Ποιὰ παρεξήγησις τῆς βαθειᾶς ἔννοιαις τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου, πού μιλοῦσε ὅλο πρὸς τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μῦθος λὲς καὶ πλεότανε τόσο ἀβίαστα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βοηθῇ αὐτὴ τὴν ἀνταπόκρισιν! Ἡ ἐνότητις τῆς δράσης, ἀπὸ τὰ οὐσιαστικώτερα χαρίσματα τῆς Αἰσχυνικῆς τραγωδίας, ἔτσι χάθηκε τελειωτικὰ. Τὸ μεγαλεῖο τῆς κάθε ψυχικῆς κατάστασης, τὸ ὕψος τῆς δραματικῆς σύγκρουσης, καὶ ἡ περὶ φανὴν ἐνέργεια στοὺς χαρακτήρας, δὲ ζουγραφιστήκανε ἀκέραια.

Τὰ τραγικὰ πρόσωπα, πού ὁ γέρος Ποιητὴς παρουσίασε μπροστὰ στοὺς Ἀθηναίους τοῦ 458 π. Χ. πλημμυρισμένα ὅλ' ἀπὸ ζωὴν, συγκλονισμένα στὸ ἀνθρώπινον πάθος, κάνανε τώρα, στὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου, ἐντύπωσιν χαλκομανίας ξεβαμένης. Φαντα-

ζώμαστε ἂν ἔλειπε ἡ πολύμηνη διδασκαλία καὶ ἐτοιμασία τῆς παραστάσεως αὐτῆς, σὲ ποὺ θέαμα, εἴτανε δυνατό νὰ βοηθοῦμε μπροστά. Ὅμως εἴχαμε τὴν ἀπαιτήσιν ἀπὸ τὴν τέτοια διδασκαλία, νὰ συγκρατήσῃ τοὺλάχιστο κάποια τάξιν καὶ ἐνότητα ἠθολογίας πού ἔλειπε, καὶ περισσότερο μάλιστα στὸ χορὸ πού ἀποτελοῦσαν οἱ γυναῖκες τοῦ παλατιοῦ, οἱ γέροντες, καὶ στὴν ομάδα ὅσων υποκριθῆκανε τὶς Ἑριννύες. Οἱ θεατὲς μπροστά σ' αὐτὲς ἀντὶ νὰ νοιώσουν αἰσθημα φόβου καὶ τρόμου, γελούσαν ἀδιάκοπα μὲ τὴν κομικὴ τους ἐμφάνισιν.

Ἡ Κλυταίμνηστρα, πού μόνη τῆς γεμίζει τὴν πρόωτη τραγωδία, τοῦ «Ἀγαμέμνονα», διεκρινεὺτῆς ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Κοτσάλη, καὶ μ'ὅλο τὸ χάρισμα τῆς καλῆς φωνῆς τῆς, μὲ κάμποιον μονοτονία. Ὁ χαρακτήρας τῆς τραγικῆς βασιλίσσας, εἶναι βέβαια σκληρὸς καὶ ἀλγιστος, μὰ ἔρχονται στιγμὲς πού ἡ υποκρισία τῆς ἀνάγκη νὰ φανερώνηται μὲ ὅλο τὸ ὄψος μιᾶς τρυφερότητας καὶ ἐνὸς ἐλέους, καὶ ἄλλοι μὲ τὸν κοινὸν τρόπο τῆς συνειδήσεως. Τέτοια εἶναι ἡ στιγμή πού φάνει ἀπὸ τὴν Τροία στὶς Μυκῆνες ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ξεσπᾷ ἡ ψεύτικη χαρὰ τῆς ἀπιστίας. Τέτοια ἡ στιγμή, πού δικαιολογεῖ, μπροστά στὸ χορὸ, τὸ κακούρηγμα, σὺν ἐκδίκηση ἐνάντια στὸν ἀντρά τῆς, γιὰ τὴν ἀπὸ μέρος τοῦ θυσιά τῆς ἀγαπημένης τῆς Ἰριγένειας. Ἡ στιγμή, πού μπροστά στὸν Αἴγιστο, θριαμβευτὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, πού αὐτὸς δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ κάμῃ, ξυπνᾷ ἡ συνειδήσὶς τῆς: «Φτάνουνε πιά οἱ σφοδρές. Ἄς μὴ χυθῇ ἄλλο αἷμα!» Χρυσὴ ἀνθρώπου πού ἀνακουφίζει τὸ θεατὴ. Κι ἄκόμα ἡ στιγμή πού σέρεται ἀπὸ τὸν Ὁρέστη στὸ θάνατο: «Στάσου, γιέ μου. Σεβάσου παιδί μου, αὐτὸ τὸ στήθος πού πίνου τοὺς τόσες φορές κοιμήθηκες, ἀπ' ὅπου ρούφηξες μὲ τὰ χεῖρά σου τὸ μητρικὸ μου γάλα... Σ' ὄλ' αὐτὰ μιὰν ἀλλαγὴ τοῦ τόνου τῆς ψυχρῆς περηφάνειας ἔπρεπε νὰ γίνῃ φανερό.

Ὁ Ὁρέστης πάλι, πού μόνος του γεμίζει τὰλλα δύο μέρη τῆς τριλογίας, δὲ βοήθη τὸν ἀξιο τεχνίτη στὴν ἐρμηνεία τοῦ κα. Ροζάν. Γιατὶ θὰ μπορούσε ν' ἀπαιτήσῃ κανεὶς, ἡ θέρη νὰ εἴτανε πιδ ζωντανὴ στὴν ἀρχὴ τῆς δευτέρας τραγωδίας, σὺν αὐτὸς πρωτοφανερώνηται, παραγγελλόμενος ἀπὸ τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα γιὰ τὴν ἐκδίκηση, πού τοῦ φαίνεται ἀκόμα πιδ δέμα, μὲν βλέπει τὸ ἔνοχο παλάτι, τὸν τάφο τοῦ μεγάλου του πατέρα, πού πίνου τοὺς ξεσποῦν οἱ κατῶρες τῆς Ἠλέκτρας γιὰ τοὺς ἀτιμώρητους, καὶ τὰ κλύματά τῆς γιὰ τὸν ἀδικωχάμενο γονιὸ τῆς.

Μὰ καὶ κατόπι, πού ὁ χαρακτήρας τοῦ Ὁρέστη ξετυλίγεται σὲ τόση συνθετικὴν, μὲ τὸ πάλημα τῆς συνειδήσεως του καὶ τὸ δισταγμὸ πού δομᾷζει πρὶ δόση τὸ ἴδιο του χέρι τὸ θανατηφόρο χτύπημα στὴ μητέρα του, μὲ τὴ βαθεῖα φωνὴ πού ὀλοένα τὸν τρομάζει ὕστερ' ἀπὸ τὸ φόνο, — δὲν μπόρεσε ὁ ἠθολογὸς νὰ μεταδώσῃ τὴ φρεσὴ καμίας τραγικῆς στιγμῆς του, στοὺς θεατὲς.

Οἱ ἄλλοι, ὅσοι παίξανε τοὺς ρόλους τῆς Κασάντρας, τοῦ Αἴγιστου, τοῦ Ἀπόλλωνα, τῆς Παλλάδας, μὰς δείχνανε πὺς δὲν ψυχολόγησε καθέναν χωριστὰ τὸ μέρος του, γιὰτὶ δὲν ἐννόησε τὸ σύνολο, καὶ ἀκόμα πὺς ὁ κα. Οἰκονόμου δὲν ἔχει πιά τὸ ζήλο ἢ τὴν θέλησιν νὰ διαλέξῃ τοὺς ἱκανοὺς, ἂν ὑπάρχοντε, γιὰ τέτοιους θεατρικοὺς ἄθλους, ἀλλιώτικα νὰ μὴν τοὺς καταπιάνεται. Νομίζουμε πὺς θὰ μπορούσε ἡ ἀρχὴ τοῦ Θεάτρου τοῦ Ὀδείου, νὰ μὴν εἴτανε τόσο ἀστοχῇ. Ἐν' ἄλλο ἔργο, εὐκολότερης ἀπόδοσης καὶ ἐρμηνείας, δια-

λεγμένο βέβαια μὲ αὐστηρὰ φιλολογικὸ ἐνδιαφέρον, θὰ βοηθοῦσε περισσότερο τὰ πρῶτα βήματα.

Μὰ εἴτανε γράφτὸ, φαίνεται, ἡ καθαρῶς αἰσθητικὴ μετάρρησις τοῦ κα. Σοτηριάδου, ἀληθινὴ ἀισχυρικὴ Ἑριννύς, νὰ καταδιώξῃ, δίχως ἀντιστοίχους ἐχτελεστὰς καὶ τὸ περιβόλλο, πού τὴ φανέρωσαν.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἐπὶ γὰρ. — Μὰ καὶ τὸ Ὀδεῖο ἀποφάσισε νὰ πᾶ γιὰ τὸ θέαμα τοῦ στοιχείου ξένα ἀπὸ τὸ δραματικὸν τοῦ Σχολεῖο, ἔλπε, νομίζουμε, τὸ διπλῆμα νὰ γίνῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ, γιὰ νὰ μὴν ἀρῇ ἀχρησιμοποίητος ἡθολογὸς μὲ τάλαντο μὲ σπουδὴ καὶ μὲ ἄσκησιν ἀνέστη, πού δείχνανε στὸ θέατρο ἀληθινὴ εὐλάβεια μὲ ὅ,τι καταπιαστὴν ἔνε ως τότε. Τέτοια εἶναι ἡ κα. Θεωνὴ Αραποπούλου, π.χ. ἀξία δραματικὴ τεχνίτρια, πού τὸ παράδειγμα τῆς θὰ εἴτανε ζωντανὴ διδασκαλία στοὺς νέους ἐρασιτέχνες τοῦ Ὀδείου. Καλὲς εἶναι οἱ θεωρίαι, μὰ ἡ σιγὴν χρειάζεται πρῶτα — πρῶτα πράξις καὶ τὴν πράξιν αὐτὴν, νομίζουμε πὺς τὸ Ὀδεῖο δὲ θὰ θέλῃ νὰ τὴν ἀρνηθῇ στοὺς μαθητὰς του. Ὑπάρχει καιρὸς νὰ συμπληρωθῶν τετοῖες παρὰλειψες.

Ρ. Γζ.

ΣΤΙΧΟΙ ΣΕ ALBUM

Στὸ μαγετικὸ τοῦτο βιβλίον κἀνέβα
ὁ πνεύμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀρετῆς!
Κι ἐπ' αὐτὸ τῆς ἀγάπης τὰ μύστα,
κι ἐπ' αὐτὸ τῆς ἀρετῆς τὴν μελίσσιν!
(Μετάφραση Β.)

A. de Lamartine

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Σ ὁ Ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Century», ὁ Σεβαστὸς Γκαβὼν Ντοῦφου δημοσιεύει μὲ μελέτη μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ὁ πόλεμος», πού ἡ πιστὴ περίληψις τῆς μπόρει νὰ δατυσῇ μὲ τὰ λόγια τοῦ: «Ἡ θρησκεία δὲ θὰ εἶναι ποτὲ πιά ὅ,τι ἦταν ἴσως τὰ χιεῖς. Ἀπὸ δὲ μπόρεσε νὰ προσπαθῇ πρὸς τὴν τρωπικὴν ἡμέραν συνθήκες ἔχασε τὴν ἐπίδρασίν τῆς καὶ θὰ τὴ χάσῃ ἀκόμη περισσότερο, ἀνίσως καὶ δὲν κατορθώσῃ νὰ ἐκπολεμῇ τὴς εὐκαιρίας πού τῇ παρουσιάζονται. Ἡ νοσηρικὴ τῆς Ροδαντικῆς ἐκκλησίας δὲν ἔχει μὴν ἀνέστη ἰδέα τῆς χριστιανικῆς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ ὁδοδὴ ἐκκλησία φωνήεν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανόρθωσιν ἀνέστη καὶ κερφόρη στὴ ζωὴ τῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ νὰ τοῦ σὲ μὴ ἀνέστη ἔπεισ σὺν χάρτινους πύργους. Στ. 1917 οἱ Ἀγγλοὶ ἐργάται: ἐπὶ ὅ,τι ἀπὸ τὴν αὔξησιν τοῦ μεροκάμα τοῦ τους — περ σπότερ ἀπὸ 500 ἑκατομ. δολλάρια. Αὐτὸ θὰ εἴη ὅ,τι αὔξησιν ἡ εὐθυμία τους καὶ ἡ πιθανότητα μιᾶς καλλίτερης ζωῆς. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὶ Ἑνωμένες Πολιτεῖς. Κ' εἶσι ὁ πόλεμος, πού εἶναι ἕνα κακό, ἔφερε καὶ κάποιο καλό, μὰ ἡ ἐκκλησία δὲν τὸ σιχιστῆκε ποτέ. Κ' ὅμως ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι θρησκεία τὸν φτωχὸν καὶ τὸν ταπεινόν. Ἡ σῶσις τοῦ Ποπα καὶ τὸν Γωρμίων Ιερουργῶν ἀντίκρου σὺν πόλεμο ἀδίκησιν ἐπίσης τὴ θρησκείαν. Εἶναι καιρὸς πιά ν' ἀφίσουμε τὴ θρησκευτικὴν τοικότητα, πού πρέπει νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσιν τῇ στὴν «πνευματικὴν τιμότητα.» Ὅταν ἑκατομῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν θὰ ξαναγυρῶν στὴν Ἀμερικὴ, δὲ θάφισουν τὸν ἐαυτὸ τους νὰ παρασυρῇ, ὅπως πρὶν, πρὸς μὴ θρησκείαν, πού ἀδύνατη νὰ πολέμησῃ τὸ κακὸ στὴ γῆ τούτη, ἀναβίλλει τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἐκπαιδύσιν τὸν σφοδρὸν γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Ὅπως οἱ πολιτικοὶ ἐπιθυμοῦν ἕνα μέλλον, ὅπου δὲ θὰ ὑπάρχῃ πόλεμος, ὅπου οἱ δικαιοσύνη θὰ λύουν τὶς διαφορὰς τῶν ἔθνων. ἔτσι καὶ ἡ ὁργανωμένη χριστιανισμὸν πρέπει νὰ ξαναμῇ στὴ ζωὴ μὲ ζωντανὴ πνευματικὴ ἀρχή, πού δὲ θὰ ἐπιτρέψουν πιά νὰ εἶναι «κουρελόχατα» οἱ σταθερὲς συνθήκες τῶν ἔθνων. Γιὰ νὰ μπόρῃ ὁ χριστιανισμὸς νὰ ξαναγεννηθῇ πρέπει νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ ὅ,τι εἶναι ἐξουσία καὶ νὰ ἀφίσῃ μόνον ὅ,τι εἶναι δίκαιο.»

ΣΤ. ΛΑΜΠΕΤΗΣ